

Conseil de l'Égalité des Chances entre Hommes et Femmes
Raad van de Gelijke Kansen voor Mannen en Vrouwen
Rat für Chancengleichheit zwischen Männern und Frauen

**ADVIES NR. 66 VAN 17 JANUARI 2003 VAN HET BUREAU VAN DE RAAD VAN
DE GELIJKE KANSEN VAN MANNEN EN VROUWEN BETREFFENDE DE
TRANSFORMATIE VAN HET "PEKINGCOMITE" ALS PERMANENT ORGAAN.
BEKRACHTIGD DOOR DE RAAD OP 10 APRIL 2003.**

ADVIES NR. 66 VAN 17 JANUARI 2003 VAN HET BUREAU VAN DE RAAD VAN DE GELIJKE KANSEN VAN MANNEN EN VROUWEN BETREFFENDE DE TRANSFORMATIE VAN HET "PEKINGCOMITE" ALS PERMANENT ORGAAN. BEKRACHTIGD DOOR DE RAAD OP 10 APRIL 2003.

1. INLEIDING

Dit advies kwam tot stand op eigen initiatief van de Raad naar aanleiding van de jaarlijkse hearing met betrekking tot de evaluatie van het rapport over de opvolging van de wereldconferentie in Peking, gehouden in de Belgische Senaat op 9 oktober 2002 en de daarop volgende contacten tussen een aantal vrouwenbewegingen.

2. VASTSTELLINGEN

Ter voorbereiding van de Belgische deelname aan de 4de wereldconferentie voor de vrouwen gehouden in Peking tussen 4 en 15 september 1995 werd op initiatief van de toenmalige minister, bevoegd voor het gelijke kansenbeleid en de minister voor buitenlandse zaken een Peking comité opgericht. Het geheel werd voorgezeten door twee covoorzitters, afgevaardigd door ieder van bovengenoemde ministers. Bovendien werden in het coördinatiecomité de afgevaardigde opgenomen van de eerste minister, de minister van tewerkstelling en arbeid belast met het gelijke kansenbeleid, de minister van buitenlandse zaken, de staatssecretaris voor ontwikkelingssamenwerking, de Vlaamse gemeenschap, la Communauté française, de Duitssprachige Gemeinschaft, la Région Wallone, Région Bruxelloise – Brussels Gewest en vonden ook syndicale organisaties er hun afgevaardigden in terug naast een aantal belangrijke NGO's, zoals de Nederlandstalige Vrouwenraad, le Conseil des femmes francophones de Belgique, Nationale Frauenraad België's Duitssprachige Gemeinschaft, en natuurlijk de Raad voor de gelijke kansen voor mannen en vrouwen zelf.

Het coördinatiecomité was belast met de volgende taken :

- De coördinatie van het Belgisch verslag voor de wereldconferentie,
- De coördinatie van de sensibiliseringsacties in België,
- Voorbereiding van de Belgische bijdrage,
- Voorbereiding van de Belgische delegatie voor de conferentie.

Men kan vaststellen dat naar aanleiding van deze gezamenlijke acties in Peking zelf de tussenkomsten vrij vlot verliepen en alleszins de tussenkomsten ook gebaseerd waren op correcte informatie die door alle geledingen ondersteund werden.

Bovendien kon dit comité waarvan de deelnemers bekend waren bij het grote publiek als een brug functioneren tussen een officiële delegatie en de verschillende NGO's die ook deelnamen aan deze wereldconferentie.

Deze 4de wereldconferentie was één van de grootste bijeenkomsten ooit door de UNO georganiseerd. Er namen namelijk 181 regeringen aan deel en 23 intergouvernementele organisaties. Bovendien waren 3.000 journalisten aanwezig die dagelijks verslag uitbrachten en hebben aan het evenement, dit wil zeggen aan de conferentie en aan het forum van de NGO's dat parallel gehouden werd, ongeveer 30.000 mensen deelgenomen.

Dit alles resulteerde in een gezamenlijke goedkeuring met een zeker voorbehoud vanwege een dertigtal landen van de verklaring van Peking en van een actieplatform van 350 paragrafen, geconcentreerd tot 12 punten waaraan bijzondere aandacht diende besteed te worden.

Nog vooraleer de vijfjaarlijkse evaluatie plaatsgreep op Unoniveau, wat gebeurde in Genève in 2000, had België al een wet van 6 maart 1996 uitgevaardigd, strekkende tot controle op de toepassing van de resoluties van de wereldvrouwenconferentie van Peking waardoor aan de federale regering de plicht opgelegd werd om aan de federale kamers een verslag voor te leggen omtrent het beleid dat ze voerden inzake de gelijkheid voor mannen en vrouwen .

Het verslag met betrekking tot het jaar 2001 dat ter bespreking voorlag in de senaat op 9 oktober 2002, was het derde in zijn soort en bevat opnieuw enerzijds een verslag van de minister bevoegd voor het gelijke kansenbeleid en anderzijds van de secretaris voor ontwikkelingssamenwerking naast een algemeen verslag van de regering per departement.

Het Peking comité zelf stierf echter een stille dood, nadat de installatie ervan op 16 december 1993 België een positief gevolg gegeven werd aan het voorstel van de commissie voor de status van de vrouw om in elke lidstaat een nationaal coördinatiecomité op te richten ter voorbereiding van de wereldconferentie en de promotie ervan op nationaal vlak.

Niettemin stellen we thans vast dat ons land nog steeds standpunten dient in te nemen via haar vertegenwoordigers op internationale en nationale conferenties en ook op UNO niveau rond de thematiek van de gelijke kansen.

Spijtig genoeg stellen we vast dat deze standpunten vaak verwoord worden door ambtenaren die terzake geen enkele plicht tot overleg hebben met de voornaamste actoren rond het Gelijke Kansenbeleid in het veld, noch enige rapporteringsplicht t.a.v. hen hebben.

Anderzijds werd ook de permanente vertegenwoordiger van België in de commissie “Status van de Vrouw” op UNO niveau vervangen door een lid van de diplomatie waardoor eveneens de band met het middenveld doorgesneden werd.

Thans moeten we vaststellen dat de rechtstreeks betrokkenen bij het Gelijke Kansenbeleid, meer bepaald de organisaties die rond dit thema werken, onvoldoende geïnformeerd zijn omtrent standpunten die namens België, federaal of regionaal verdedigd worden op de diverse internationale fora.

Ook dient men vast te stellen dat blijkbaar in België zelf het gelijke kansenbeleid niet meer een topprioriteit is en het geheel dreigt te verdrinken in de term “mainstreaming” waardoor meer en meer het accent gelegd wordt op diversiteit, doch de nog steeds bestaande ongelijkheden tussen mannen en vrouwen in het vergeethoekje dreigen te komen.

3. AANBEVELING

Rekening houdende met het bovenstaande stelt de raad dan ook voor dat opnieuw overgegaan wordt tot de installatie van een zogenaamd Peking comité zoals dit reeds gebeurde in 1993 en waarbij men erover waakt dat naast de drie vrouwenorganisaties ook afgevaardigden opgenomen worden uit de Administraties Gelijke Kansen en Buitenlandse Zaken, naast de

Raad van de Gelijke Kansen voor mannen en vrouwen en natuurlijk een afgevaardigde van de commissie Vrouwen en Ontwikkelingssamenwerking.

Op die manier kan men garanderen dat de personen die het woord nemen namens België of haar regio's op internationale conferenties, en meer bepaald op UNO-niveau en in de commissie status van de vrouw, enerzijds correct geïnformeerd zijn over de stand van zaken ,anderzijds informatie doorkrijgen over de verwachtingen en verzuchtingen van het middenveld dat zich specifiek bezig houdt met het Gelijke Kansenbeleid en anderzijds dat deze zelfde ambtenaren ook verantwoording dienen af te leggen omtrent hun tussenkomsten op deze fora en tevens verslag kunnen uitbrengen over de stand van zaken op het internationale niveau rond deze problematiek.

Het lijkt logisch om in het verlengde van het eerder opgerichte Peking comité de logistiek en financiële kosten verbonden aan de werking van dit comité in gelijke delen te laten dragen door enerzijds de Minister belast voor het Gelijke Kansenbeleid, anderzijds de Minister voor Buitenlandse Zaken, met eventueel een symbolische forfaitaire bijdrage vanuit de gemeenschappen en gewesten die eveneens hun afgevaardigden in dit comité dienen te hebben.

Het lijkt bovendien aangewezen dat ieder van de deelnemende administraties en NGO's of overlegplatformen zelf hun afgevaardigden kunnen aanduiden die op permanente basis dienen te zetelen in dit comité teneinde een continuïteit in het bepalen van standpunten en het opbouwen van expertise te bevorderen.

Bovendien zou het nuttig zijn dat enkel nog dit comité uitgenodigd wordt om eventueel n.a.v. de bespreking van het jaarlijks rapport van de regering zoals bepaald door de wet van 6 maart 1996 tussen te komen en kritische noten te verlenen.